

Питанням захисту прав дитини присвячені роботи таких авторів, як Н. А. Кондратюк, І. К. Тюльченко, О. П. Петрашук, Н. І. Карпачова, Ю. О. Павленко.

Проблема розвитку державних механізмів захисту прав дитини в Україні потребує більш глибокого і всебічного аналізу, а діяльність окремих державних органів і служб у справах дітей та спеціальних установ для дітей - всебічної наукової розробки і підтримки, науково обґрунтованої системи оцінки їх діяльності та потужного методичного забезпечення.

Крім того, необхідно розглянути тему щодо дітей з особливими потребами. В Україні станом на 1 січня 2010 р. проживало біля 157 тис. дітей з особливими потребами. Більшість з них страждають від патологій нервової системи, розладів психіки та поведінки, а також через вроджені вади розвитку. Наприклад, дітей з захворюваннями на дитячий церебральний параліч в Україні - понад 23 тис. Забезпечення прав дітей-інвалідів потребує від держави не тільки поліпшення їхнього матеріального становища, а й створення спеціальних умов, які сприятимуть їх інтеграції в повноцінне суспільне життя.

Права дітей-інвалідів регулюються міжнародними документами, які ратифікувала Україна, Конституцією України, законами України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні», «Про реабілітацію інвалідів в Україні», «Про психіатричну допомогу», «Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам», «Про соціальні послуги», «Про охорону дитинства» тощо [3, с. 168].

Проте, переважна більшість дітей з особливими потребами (90%) проживає в сім'ях, інші виховуються загалом у інтернатних закладах. Тому надзвичайно важливим для дітей-інвалідів є функціонування установ, де вони мають можливість отримувати реабілітаційні послуги, спілкуватися з психологами, юристами, медиками. Надання послуг дітям з особливими потребами в таких установах має стати альтернативою їхнього утримання в інтернатних закладах.

Список використаної літератури:

1. Конвенція ООН про права дитини, видана за підтримки Представництва ЮНІСЕФ в Україні. - Київ, 2006.
2. Карпачова Н. І. Спеціальна доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини «Стан дотримання та захисту прав дитини в Україні» до 20 - річчя ратифікації Україною Конвенції ООН про права дитини / Н. І. Карпачова. - К., 2010.
3. «Праця дітей - проблеми та дії у відповідь» загальна ред. Українського видання О. П. Петрашук. - К. : «Міленіум», 2002.

Незалежність правосуддя і суддів за законодавством німеччини

Сизоненко В.П. - студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук - **Химичук К.В.**

Головними положеннями про забезпечення незалежного правосуддя в Німеччині є частина друга ст. 20, а також ст. 92 та 97 Основного закону ФРН. Слід підкреслити, що принцип поділу влади, закріплений в частині другій ст. 20 Основного закону, визначення в Конституції основ побудови судової влади (ст. 92) та незалежність суддів належать до невід'ємних елементів як теорії держави і права (політико-правової теорії), так і теорії конституційного права. Також вони є загальновизнаними європейськими стандартами діяльності судової влади.

Якщо виникає потреба у призначенні нових суддів, то у фахових виданнях або щоденній пресі публікується відповідне повідомлення про оголошення конкурсу. Особи, зацікавлені в участі в конкурсі, мають подати визначений пакет документів до

відповідного органу управління у сфері юстиції - як правило, це вищий суд землі або Міністерство юстиції. Надалі відбувається попередній відбір, який базується на оцінках, отриманих кандидатами під час першого і другого юридичних державних іспитів. Тобто попередній відбір враховує лише рівень фахової компетенції кандидатів. Найкращі з кандидатів (тобто ті, хто має найвищі бали за результатами державних юридичних іспитів), запрошуються на т.зв. співбесіду.

Відповідно до нашого розуміння конституційного права, суддівська незалежність в Німеччині поділяється на предметну (функціональну) та особисту. Предметна незалежність означає, що суддям у рамках здійснення ними правосуддя не можуть даватися жодні вказівки. Тобто - не можуть втручатися ні його начальник по службі (президент суду), ні міністр юстиції чи інші державні чинники. Забороненими визнаються також втручання, які впливають або можуть впливати на перебіг провадження і таким чином - на ухвалення суддею справедливого рішення. Йдеться про будь-які вказівки, зауваження чи рекомендації начальника по службі, навіть стосовно призначення дати та часу судових засідань, виклику до судового засідання певних осіб або скорочення чи подовження термінів у рамках розгляду суддею певної справи. Якщо суддя вважає, що той чи інший захід нагляду впливає на його суддівську незалежність, він може звернутися до спеціального суду - суду у справах суддівської служби - та отримати його рішення. Особиста незалежність гарантує судді, що він, навіть у випадку прийняття неприємних і непопулярних рішень, не матиме жодних негативних наслідків для себе особисто, для свого життя та кар'єри. Таким чином особиста незалежність слугує і забезпеченню предметної незалежності судді та закріплена у ст. 97 Основного закону. Згідно з цією статтею, призначені безстроково професійні судді до завершення терміну їх повноважень можуть усупереч їх волі бути переведені, звільнені або відправлені у відставку лише рішенням суду та тільки в порядку та з підстав передбачених законом. Такі підстави визначені у §24 Закону про суддів. Згідно з положеннями цього параграфу, службові повноваження судді завершуються з набуттям сили судовим рішенням, якщо стосовно нього: 1) виноситься обвинувальний вирок з позбавленням волі за скоєння навмисного діяння щонайменше на 1 рік; 2) виноситься вирок за скоєння навмисного діяння у вигляді зради миру, державної зради, створення загрози для демократичної правової держави або зради Батьківщині із створенням загрози зовнішній безпеці; 3) визнається його нездатність обіймати публічні посади або він позбавлений основного права (прав) згідно із ст. 18 Основного закону.

Підсумовуючи, слід підкреслити дві важливі тези щодо суддівської незалежності: по-перше, стосовно «примусової» відставки і звільнення, а також переведення судді, в разі його незгоди, рішення приймається спеціальним дисциплінарним судом; по-друге, службовий нагляд має досить тісні рамки та не повинен поширюватися на сферу здійснення суддею правосуддя, тобто на розгляд ним справ.

Німеччина - одна з провідних країн у сфері права. Тому український законотворець, розробляючи нові законопроекти, намагається враховувати досвід цієї європейської країни. Допомагає в цьому Німецький фонд міжнародного правового співробітництва, створений у 1992 р. за ініціатииви колишнього федерального міністра юстиції, доктора Клауса Кінкеля.

Список використаної літератури:

1.Основний закон Федеративної Республіки Німеччини від 23 травня 1949 року.

Етика державного службовця в Україні

Сучкова О.В. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ